

des, og som man altså kan finde, hvis man har et ordentligt og effektivt lokalt arbejdsformidlingssystem. Det er vist i praksis, og det kan gennemføres over hele landet.

Men dér er det sådan, at der er nogle herinde, der tænker i beton og ingenting tør, for de tør ikke tænke nyt. Det er os andre, der står for fornyelsen, og derfor kan vi nemlig på samme tid reducere de offentlige udgifter, gøre flere mennesker glade, fordi de har et job, og sænke skatterne.

Gitte Seeberg (KF):

Det Konservative Folkeparti har grundlæggende den opfattelse, at borgerne skal have mulighed for at bo i egen bolig, og at de skal gives rimelige vilkår. Og ejerboliger er heldigvis ikke længere forbeholdt de velhavende, men er opnåelige for alle grupper af borgere, og sådan ønsker vi at det også skal være i fremtiden.

Derfor er det væsentligt, at der ikke med den ene melding efter den anden skabes utryghed om de økonomiske rammer omkring ejerboligerne, men med den politik, som regeringen på det seneste har ført, bl.a. i forbindelse med angrebet mod bilejerne, er der nu også skabt usikkerhed om den fremtidige situation for boligejerne.

Og løfterne om, at bruttoskatten skulle falde i takt med faldet i ledigheden, er ikke blevet indfriet, for bruttoskatten skulle rent faktisk være faldet, men i sidste uge behandlede vi her i Folketinget et forslag, der sikrede, at dette ikke skete. Derimod forhøjede man bruttoskatten til også i 1998 at være 8 pct. Og på målstregen blev en ekstra forhøjelse af indkomstskatten afværget med hjælp fra Enhedslistens hovedbestyrelse, men havde det stået til regeringen, havde det ikke alene været luftfarten, tinglysningsafgifterne og personbilerne og varevognene, der havde skullet holde for med nye skatter og afgifter.

Og regeringens tanker om en højere bruttoskat, som jo ofte eller i hvert fald med jævne mellemrum luftes, skaber også usikkerhed om boligejernes situation.

Det er derfor på sin plads at få en debat, der måske ikke kan berolige boligejerne – for det tror jeg næppe den kan – men i hvert fald kan skabe den fornødne klarhed, for vælgerne har krav på at kende rammerne om den fremtidige økonomi for boligejerne.

Da regeringen i 1993 vedtog en nye skattereform, lovede den, at boligejerne ikke ville blive ramt, og det løfte var ikke til at tage fejl af, men

hvad er der siden sket, og hvad er der blevet af løfterne? Regeringen har den ene gang efter den anden været på vild flugt fra de løfter, som den danske befolkning fik: Bruttoskatten holdt sit indtog i dansk skattepolitik, og en følge heraf var og er en mærkbar udhuling af rentefragtsretten: Fra at ligge på ca. 50 pct. er den blevet sænket til næste år at have en værdi på omkring 44 pct. Og i samme forbindelse, altså under skattereformen fra 1993, blev lejeværdien sænket med ½ pct., og begrundelsen var den, at boligejerne ikke skulle rammes.

Målet var anstændigt nok, men jeg vil påstå, at det har vist sig at være en sandhed med modifikationer, for lejeværdien skulle nemlig have været yderligere sænket, hvis boligejerne skulle have været holdt skadesløse allerede på det tidspunkt, da reformen blev vedtaget.

At boligmarkedet ikke er brudt sammen, kan vi takke den gunstige renteutvikling for. Et fald i renten satte nemlig gang i handelen med fast ejendom, og oven i dét blev der vedtaget lempeligere lånebetingelser, og det var netop det, regeringen ønskede: at få gang i bolighandelen, og det lykkedes, og det er også noget, vi i Det Konservative Folkeparti hilser velkomment.

Regeringen kan selvfølgelig godt lide at tage æren for denne udvikling, og det er der heller ikke noget mærkeligt i, men det er altså 10 års hårdt borgerligt slid, der har sikret den udvikling, og som samtidig har sikret et rentefald.

Regeringen taler også om, at priserne for fast ejendom er ophedet. Og man kan selvfølgelig undre sig over, at det kommer som en overraskelse for regeringen, at der har været prisstigninger, men selv om priserne af mange årsager er steget, er vi ikke kede af den udvikling, for nu er priserne ved at falde i et naturligt leje; det kan vi se på optimismen, nemlig det, at der igen er nogle, som finder det både rimeligt og økonomisk forsvarligt at bygge hus.

Det Konservative Folkeparti ønsker lejeværdien afviklet, for denne skat er i bund og grund urimelig, og tiden er for længst løbet fra den.

Og den er urimelig, fordi det er en vilkårlig beskatning, som ikke nødvendigvis afhænger af, hvordan man bor, men snarere af, hvor i landet man bor, og som skal betales udelukkende på grundlag af den offentlige vurdering.

Der betales altså ikke skat efter evne, men efter vurderingen, også selv om man ingen eller kun ganske få indtægter har, og man kan nu engang ikke spise muresten, og derfor forekommer lejeværdien at være en grotesk form for